

Louises (t h) största skräck var vad hustrun Siri (t v) skulle säga. Och visst blev hon chockad. Men att möta andra i samma situation har hjälpt henne mycket.

FAKTA

Louise
Ålder: 58.
Bor: Göteborg.
Gör: Entreprenör.
Familj: Siri, 65, två vuxna barn.
Fritid: Promenader med lånehunden Gismo, resor.
Film: Filmer med lyckligt slut.
Resmål: Thailand, kryssningsfartyg.
Motto: Var god mot din omgivning!

VÄNDPUNKTEN: Lasse blev Louise och äntligen lycklig fullt ut mitt i livet

Louise blev sig själv vid 56

I femtio år levde Louise ett dubbelliv. Men mitt i livet, när barnen var vuxna, kunde hon inte smyga längre. Livskrisen blev avgrundsdjup och hon insåg att hon måste ta steget fullt ut – även om det skulle kosta henne familjen.

Av Hans P A Karlsson Foto: Anna Rehnberg

Lasse var bara fem, sex år när han första gången gömde sig i en garderob och började låna sin mammas kläder. Även om han skämdes och inte förstod vad det var så kändes det så rätt. Det gav honom ett slags tillfredsställelse.

– Jag är född 1954. Det var inget som man frågade sina föräldrar om på den tiden. Att tala med kompisar om detta kändes inte heller bra. Så jag höll det för mig själv och kände att något var fel. Det var en tung hemlighet att bära på.

Behovet försvann inte. Lasse blev tonåring och fortsatte att byta om när han var ensam hemma. Men han blev försiktig. Det var alltid väldigt kvinnligt med kjol, strumpor och mycket smink.

Flera gånger samlade han ihop alla sina kläder och brände upp dem. Det fick vara nog. Han trodde att han var sjuk och ensam i världen.

– Det är konstigt för när jag

har pratat med andra i samma situation så har de gjort precis likadant. Oavsett om de kommer från Sverige, USA eller Indien så har de försökt bryta. Men det där varar bara en vecka, sen var man på det igen.

LASSE FÖRSTOD INTE vad det var han höll på med och

” Jag föll i gråt när jag berättat för Siri, darrade och skämdes ”

det gick inte en dag utan att han funderade över sin situation. Det var nu i slutet av 70-talet, Lasse hade passerat 25-årsstrecket och hade något år tidigare träffat Siri på en fest och blivit mycket förälskad.

– Det gick ganska fort, jag flyttade snart in i hennes lägen-

het och hade då med mig min röda väska med mina damkläder. Jag fortsatte smyga med mina ombyten när jag var ensam hemma, men trodde fortfarande att det skulle gå över när jag hade gift mig och skaffat barn, säger Louise.

Men det gick inte över. Efter ett års äktenskap bestämde sig Lasse för att dela med sig av sitt livs största hemlighet, att han kände ett tvång att klä sig i damkläder, att han tog alla chanser att byta om när han var ensam

hemma och att han inte förstod varför han gjorde så.

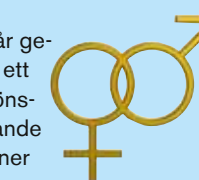
– Jag glömmar aldrig den kvällen, jag darrade och skämdes. Jag föll i gråt när jag berättat för Siri. Hon hade inte anat någonting utan satt tyst. Tiden kändes väldigt lång. Sedan sa Siri att det var okej så länge hon inte behövde se det. Hon

Transsexuella känner att kroppen "blev fel"

Transsexualism är en könsidentitetsstörning som brukar beskrivas som ett tillstånd med en stark och bestående identifikation med det motsatta könet och med en önskan att tillhöra det motsatta könet eller en övertygelse att faktiskt tillhöra det andra könet.

Individen brukar ha en övertygelse om att kroppen är fel och ett önskemål om att korrigera sin kropp så att den stämmer med den inre upplevelsen.

Varje år genomförs ett 50-tal könskorrigeringar i Sverige.

Källa: Socialstyrelsen

I dag lever Louise fullt ut som kvinna och är det någon som frågar så delar hon med sig av sin historia.

förts

” Jag skrev ett öppet brev till familjen där jag förklarade att jag var tvungen att ta det här steget ”

trodde att det skulle gå över med tiden.

TILLSAMMANS BÖRjade de söka efter information, varför Lasse kände som han gjorde. De hittade en skrift på ett bibliotek, ”Vad är transvestism?” där Lassés alla känslor och beteenden fanns beskrivna. För första gången förstod Lasse att han inte var ensam, att han inte var sjuk som han trott hela sitt liv. Det blev en befrielse och lättnad.

Under många år gick han i

terapi. Men det var först när terapeuten frågade vad han själv verkligen ville som han accepterade sin längtan. Då hade han även börjat träffa andra som var som han. Men samtidigt var han mitt i livet och allt snurrade på, med långa jobbdagar, mycket jobbkontakter och ett aktivt familjeliv. Nej, han vågade inte ta steget fullt ut. Omgivningen skulle inte acceptera det, resonerade han.

LASSE HADE MÅNGA gånger velat berätta för barnen och när

” Jag kom till en punkt där jag kände att livet inte var värt att leva om jag inte fick vara kvinna ”

det väl skedde var de tonåringar. Det blev en svår tid för alla. Barnen tyckte inte om det och han bestämde sig för att vänta ut dem, tills de hade blivit vuxna, även om behovet hela tiden växte.

Trots att livet rusade på med mycket jobb fanns tankarna alltid där, behovet blev bara starkare. Såg han en möjlighet att kunna byta om – om han till exempel var ensam hemma – så bröt han med allt och tog chansen. Men med klädbytena följde ett allt större lidande varje gång han var tvungen att ta av sig kläderna igen.

för vad andra skulle tänka, men när det väl gick över så lättade mycket.

LOUISE BESTÄMDE SIG också för att berätta för sin bästa vän och han svarade bara att om hon mätte bra så spelade det ingen roll för honom vilka kläder hon

hade. Då berättade hon för fler vänner och nästan alla tyckte att det var intressant och undrade varför hon inte hade sagt något tidigare. Priset har ändå varit högt, Louises gamla familj har haft mycket svårt att acceptera

hennes livsval och en och annan vän har försvunnit.

SIRI HADE VID det här laget insett att det inte skulle gå över. Den första tiden trodde också hon att hon var helt ensam i den här situationen och det dröjde länge innan hon slutade skämmas. Men så började hon följa med på de resor som Louise åkte på med transföreningen och träffade då fler anhöriga som hon lärde sig mycket av. Sommaren 2007 var hon och Louise i Stockholm för att titta på prideparaden. Louise stod i sina högklackade skor på trottoaren vid sidan av när Siri plötsligt gav henne en knuff.

– Jag sa att du ska inte stå här, du ska gå där med de andra, berättar Siri.

Och Louise klev in i paraderna. – Jag gick som på moln. Det

vänd

Louises tre livsråd:

1 Man ångrar alltid det man inte har gjort.

2 Livet är ingen generalrepetition, man får bara en chans.

3 Begränsningarna sitter ofta i ens eget huvud.

Nu har Siri och Louise fått en gemensam hobby, att gå ut på stan och handla kläder!

forts

» Louise är den jag gift mig med och den jag vill leva med oavsett om det är en man eller kvinna «

Louises fru Siri om könsbytet

var nästan två mil att gå, men jag kände inte skavsåren efter skorna. Människor jublade och klappade händerna, musiken spelade och jag kände mig så befriad. Varför hade jag gömt mig så länge? Det var så fantastiskt, tänkte jag och bestämde mig för att jag måste ta tag i mitt liv, säger Louise.

Hon började undersöka möjligheterna att få en könskorrigering operation. En ny mottagning för transsexuella var på gång att öppna i Alingsås och efter en viss kamp blev Louise en av de första testpersonerna. Det tog över ett år att prata med psykologer, socionomer, endokrinologer och sen skulle hon leva som kvinna i ett år.

Förutom hormonbehandling så handlar det året om att se ifall man klarar av ett liv som kvinna, att våga möta reaktioner från andra och själv känna att det är rätt.

– Varje år är det femtio personer som genomgår en sådan operation i Sverige och ännu fler som utreds. Minst lika många gör det utomlands. Många som mår dåligt tror att om de bara får sin operation så blir allt bra, men det kan ligga en hel del andra psykiska besvär bakom deras behov och därför är den utredningen väldigt bra. Det är också viktigt att man har ett socialt nätverk som stöttar samt en ordnad ekonomi, säger Louise.

DET HÄR BLEV DOCK ännu ett bakslag för Siri. Hon var fortfarande kvar i att acceptera transvestismen, men om Louise nu plötsligt skulle ändra hela sitt liv...

– Jag var helt oförberedd och kände att vi fick ta en dag i taget så att jag fick fundera. Men en dag vaknade jag upp och kände att Louise var den människa som jag hade gift mig med och det var den människa jag ville leva resten av mitt liv med oavsett om han eller hon är en man eller kvinna. Vi har våra barn och alla minnen och till slut handlade det ju om ifall vi skulle ha Louise eller inte. I dag känner jag att hon är mycket mer stabil och tillfreds i livet. Det har varit viktigt för mig att vara ärlig och inklämmande, säger Siri.

EFTER UTREDNINGEN blev Louise godkänd för operation i Sverige, men det finns få kirurger här och operationen görs i flera steg som tar flera år. Därför bestämde hon sig för att söka sig utomlands. Noggranna efter-

forskningar ledde henne till Thailand och Dr Suporn Clinic. Vid tre tillfällen åkte hon och Siri ner och pratade med läkaren och i juli 2010 rullade hon in på operationsbordet.

– Det var min första operation i livet och jag var inte det minsta nervös. Den tog sex timmar och sen bodde jag en vecka på sjukhuset med fantastisk vård. De var så snälla och omtänksamma. Det var nästan svårare att få byta personnummer hos Socialstyrelsen här i Sverige med sina ålderdomliga regler om att vi inte fick vara gifta. Men det gick bra till slut det också, säger Louise.

I DAG LEVER Louise utan några betänkligheter. Om någon undrar så berättar hon som det är, att det har blivit fel någonsans och att man brukar korrigera fel. För både Siri och Louise har minnena från det tidigare livet förvandlats, när de tänker tillbaka så ser de Louise som kvinna, helt naturligt. ■